

ЯПОНСКА ПРИКАЗКА.

Прѣв. С. Чилингировъ.

Въвъ Япония живѣлъ е
Нѣвга бѣденъ каменаръ,
День и нощъ се клети трудѣлъ
Зимѣ, лѣтѣ, въ студъ и жарѣ.

Но веднажъ му се додѣло
И започналъ да роптай:
„Ехъ, богатъ да мога стана,
На тегла да туря край!“...

Яжъ и пий каквото искашъ,
Спи на пухови легла“...
Въ мигъ надъ него ангелъ Божи
Бързо литналъ катъ стрѣла.

Ангелътъ, и въ сжщи мигъ
Каменаря се обърналъ
Отъ богатъ на царъ великъ:

Блѣската свита скороходци,
Бързо крачатъ въ походъ лекъ,
А съ чадъръ подъ редъ слугитѣ
Позятъ го отъ лѣтни пекъ.

Ала пакъ му е горещо,
Лютото слънцето пече,
Потъ на капчици безпирно
По лицето му тече.

— Що за глупостъ царъ да бждешъ,

„Нека тъй да бжде“, казалъ,
И съсъ Божа благодать
Още въ сжщи часъ той станалъ
И доволенъ и богатъ.

Но минава покрай него
Царъ разкошно украсенъ,
Цѣлъ потъналъ въ свила, въ злато,
Съ рой велможи окръженъ.

— Праздна работа — богатство!
Казва млади каменаръ,
Царъ е друго! Колко искамъ
Азъ да стана силенъ царь!

— Твърдѣ хубаво! изрекълъ

Викналъ той; на този свѣтъ
Само слънцето е силно
И всемощенъ властникъ врѣдъ.

— Нека слънце ти да станешъ,
Казалъ ангела тогазъ.
И отъ царъ на слънце станалъ
Каменаря въ сжщи часъ.

И започналъ да пилѣ
Отъ небесна висина
По цвѣтя и по дървета
Свойта топла свѣтлина,

Но веднага облакъ черенъ
Ясния му ликъ закрилъ,